

Bemærkninger til forslaget

Med integrationsloven blev det vedtaget, at flygtninge skulle boplaceres rundt i alle landets kommuner. Det har som fordel, at alle kommuner bidrager til at løse opgaven med at støtte flygtninge, så de kan blive integreret i det danske samfund.

Overholdelse af konventioner

Det er imidlertid ikke uproblematisk med en sådan ordning. Den er efter forslagsstillernes opfattelse i modstrid med principperne i menneskerettighedskonventionerne.

FN's komiteer for henholdsvis racediskrimination og menneskerettigheder har begge i deres seneste rapporter om forholdene i Danmark udtrykt tydelig bekymring over den danske praksis med tvangsplacering af flygtninge og mener, at den er problematisk i forhold til menneskerettighedskonventionerne. De henstiller begge, at Danmark sørger for, at praksis for placering af flygtninge sker i overensstemmelse med konventionerne.

Denne udmelding kan bedst forstås sådan, at ordningen i sig selv ikke er i modstrid med konventionerne, men at det er afgørende, hvordan ordningen praktiseres – underforstået, at den skal praktiseres i forhold til flygtninges ønsker og behov. Da ordningen er ny og der først inden for de seneste måneder er kommet rapporter, der dokumenter, hvorledes ordningen har fungeret, har de to komiteer ikke haft mulighed for at vurdere ordningen.

Regler for hensyntagen til flygtninge

Over for flygtningene kan ordningen have som konsekvens, at de mistrives, hvis de bliver placeret, hvor de ikke får tilgodeset deres behov og ønsker. Det kan have stor betydning for deres integration, idet der er fare for, at de reelt ikke får brugt og udviklet de ressourcer, de har for at kunne komme til at fungere fuldt ud i det danske samfund. Det hæmmer integrationen, hvis en flygtning bliver placeret et sted, hvor denne ikke kan bygge videre på sin uddannelse. Det hæmmer også, hvis flygtningen bliver placeret langt væk fra familie og slægtninge, der kan være værdifulde

bindeled mellem den kultur, flygtningen kommer fra, og det danske samfund.

Det har man i lovgivningen søgt at tage højde for ved at præcisere, hvilke hensyn til flygtninge man skal tage hensyn til ved boplacering. I dem indgår, at man skal tage hensyn til sproglig og kulturel baggrund, uddannelsesmæssige og faglige kvalifikationer og behov, familiemæssige eller anden tilknytning til personer, der bor i Danmark, eventuelle særlige behov, herunder behov for speciel behandling og særlige ønsker. Der indgår også, at man om muligt skal søge at placere flygtninge i kommuner, hvor der i forvejen er flygtninge fra samme oprindelsesland.

I praksis vil der uundgåeligt være situationer, hvor det ikke er muligt både at tage hensyn til flygtninges ønsker og behov og til de årligt aftalte kvoter for kommunerne. Der er derfor i boplaceringsbekendtgørelsen (§ 13, stk. 2) indføjet en mulighed for at placere flygtninge i kommuner, der ikke har kvoter, eller hvor kvoterne er opbrugt.

De personer, der boplaceres, er flygtninge efter udlændingelovens § 7 (konventions- og de facto-flygtninge) og § 8 (kvoteflygtninge), og en stor del af de personer, der får opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9. Familiesammenførte boplaceres ikke, medmindre de følger en flygtning, der boplaceres. Der anvendes i denne sammenhæng betegnelsen flygtninge for alle, der skal boplaceres, uanset at de personer, der får opholdstilladelse efter § 9, normalt ikke betegnes som flygtninge.

Prioritering mellem kvoter og hensyn til flygtninge

Det har imidlertid vist sig, at det især sidst på året er vanskeligt at tage de nødvendige hensyn til flygtningene og samtidig holde sig inden for de aftalte kvoter.

Der er i lovgivningen ikke angivet, hvorledes der skal prioriteres mellem hensyn til flygtninge og kvoter.

Den mulighed, der ligger i boplaceringsbekendtgørelsen § 13, stk. 2, om at placere uden for kvoterne, har heller ikke været tilstrækkelig. Det kan skyldes, at